

Una misericòrdia que cura

Benvinguda

Benvingut/da al recés de Quaresma de l'Espai Sagrat! Tenim per endavant sis setmanes i mitja. Tots sabem que aquest és un temps llarg de preparació per la Pasqua, però és també, i a un altre nivell, alguna cosa més profunda que ens convé tenir en compte. Al nostre món hi conviu un allunyament de Déu amb una immensa set d'alguna cosa «real», autèntica i veritable, alguna cosa que les nostres esglésies tradicionals, semblen no poder proporcionar. I és que el Déu que l'Europa secularitzada ha abandonat és només una caricatura de Déu, no és real, però en canvi hi ha una set i un desig que sí que són reals i que poden ajudar a donar expressió a aquesta «veritat» cercada. Això és el que et proposem fer durant aquest “recés”, que es dividirà en sis sessions, i que anirem publicant seguint les sis setmanes de Quaresma.

Afegir només una consideració més; el món sencer ha estat interpel·lat per la convocatòria d'aquest «Any de la misericòrdia» del Papa Francesc. En fer-ho, ell també ens ha recordat que no ens fixem en el Déu “caricatura”, que mira irascible les malifetes dels homes, sinó en el Déu veritable que ens ha creat per amor i per a l'amor. Aquest és el Déu que és subjacent a tot aquest recés quaresmal.

Com fer aquest recés?

Et suggereixo només tres coses a tenir en compte cada setmana o sessió.

En primer lloc, assegura't de fer una estona de pregària cada dia. Intenta dedicar-li almenys 20 minuts; si et sembla massa temps per començar, que siguin 15 o 10, però que sigui cada dia, passi el que passi. Ja veuràs com n'és de generós Déu amb aquest temps!

En segon lloc, et suggereixo trobar un “lloc sagrat”, un lloc on fer cada dia la pregària. Algunes persones ho fan camí de la feina, altres aprofiten un període més llarg i contemplatiu els caps de setmana. Caldrà que vegis el que més ajuda: potser en un viatge llarg en metro o en tren tenim oportunitat d'un seient tranquil. O potser tenim una habitació a casa on no ens destorbin, o fins i tot una església prop del lloc de treball, que estigui oberta i on anar en algun moment del dia. Quan siguis al lloc triat, fes algun senyal que indiqui que comences la pregària. A algunes persones els agrada fer el senyal de la creu o tocar amb el cap fins al terra per besar-lo, tot dependrà si estem sols i de les condicions de l'espai que hem triat. Potser n'hi haurà prou amb tancar els ulls i inclinar el cap abans de començar, mentre diem al Senyor: “Senyor aquest és el teu temps, omple'l de la teva presència”.

En tercer lloc, Ignasi vol que anem a cada moment de la pregària demanant “el que vull”. Ignasi fa referència a una gràcia particular que demanem per aquesta estona, amb veritable confiança. És un punt molt personal, i l'únic consell que et donaria és que t'asseguris que el que li demanes a Déu sigui el que realment vols en el nivell més profund el teu ésser. Si ho fas, llavors estaràs buscant el Déu real i veritable, que és el que busquem en aquest recés.

Exercicis de silenci i de quietud

Posa't còmode i en silenci. Hi ha moltes maneres d'aconseguir-ho; algunes persones simplement s'asseuen en un lloc amb els peus a terra, els ulls tancats, i una posició que saben que poden

mantenir durant tota l'estona.

O pot ser que simplement fem atenció a la respiració, inspiració i expiració, sense canviar el ritme passi el que passi, per anar entrant en silenci, i prenent consciència del miracle de prendre l'alè de la vida per deixar-lo anar tranquil·lament.

Una altra manera d'entrar-hi és adonar-se dels sorolls que es poden escoltar al teu voltant o dins teu, acollir-los amb suavitat per després deixar-los anar.

O fer el mateix amb les emocions que ens remouen per dins: la ira, la por, l'alegria, la felicitat o una barreja de totes elles. Només cal anomenar-les, observar-les i després deixar-les anar.

Lavors, quan has aconseguit aquesta serenitat amb tu mateix, almenys per una estona, gira't cap a Déu, i digues-li "Aquí estic; parla, Senyor – el teu servent escolta". O pots adoptar qualsevol altra fórmula que t'ajudi a entrar en la pregària.

Primera estona de pregària: la curació d'un leprós (Mt 8, 1-4)

Fent silenci...

Posa't còmode, i vés fent silenci a poc a poc. Hi ha moltes maneres de fer-ho. Pren consciència d'on estàs assegut. Seu de la manera més senzilla possible, ja sigui en una cadira, o a terra, o en una butaca en una posició que puguis mantenir durant tota l'estona. Fes conscients totes les percepcions: el seient, els peus tocant el terra... i centra el teu pensament en el present: on ets i què busques durant aquesta estona de pregària?

A mesura que es va fent la quietud, em sento capaç d'aixecar el cap a Déu i dir-li «Sóc aquí; parla, Senyor – el teu servent escolta».

Aquesta setmana comencem contemplant aquesta història extraordinària, que Mateu col·loca immediatament després del Sermó de la Muntanya. És possible que la interpretació que en faré sigui diferent de la que has sentit habitualment, però aquesta diferència parla també de la riquesa de la paraula de Déu, que està sempre més enllà de qualsevol traducció o interpretació, sempre fresca i desafiant.

Mateu 8, 1-4

Jesús baixà de la muntanya, i molta gent es posà a seguir-lo. Llavors es va acostar un leprós, es prosternà davant d'ell i li deia:

--Senyor, si vols, em pots purificar.

Jesús va estendre la mà i el tocà dient:

--Ho vull, queda pur.

A l'instant quedà pur de la lepra. Jesús li digué:

--Vigila de no dir-ho a ningú. Vés a fer-te examinar pel sacerdot i presenta l'ofrena que va ordenar Moisès: això els servirà de prova.

Cada setmana, oferirem diferents punts perquè t'ajudin a aproximar-te al text. Molt important: no et sentis obligat a utilitzar-los tots cada dia. El que importa és deixar-se guiar per l'Esperit. No es tracta d'un examen que hem de passar. Estem caminant per la Quaresma cap a la Pasqua, i aquest camí és diferent per a cadascú, i això és el que importa.

- El primer punt ens remet al que ha passat immediatament abans. Després del sermó de la Muntanya, Mateu ens diu que "els ensenyava com qui té autoritat, i no com els seus escribes". Marc va fer anar les mateixes paraules en referir-se a la capacitat de Jesús per treure dimonis, però ara Mateu hi ha afegit el Sermó, i aquesta apel·lació a l'autoritat adquireix més rellevància. Reconeixes aquesta autoritat de Jesús en la història?
- Fixa't que Mateu parla dels "seus escribes" expressió que marca ja una distància. Més tard, els mestres seran vistos com a enemics de Jesús, i els denuncia per la seva rigidesa i falta de misericòrdia en l'aplicació de la Llei. Reconeixes aquest tipus de persones? Has sentit alguna vegada la temptació de ser rígid en l'aplicació de la «lleï»? Què té a veure això amb la "misericòrdia"?
- Les "muntanyes" són d'una gran importància en l'evangeli de Mateu. Acabem d'esmentar el

“sermó de la Muntanya”, és clar; però és també el lloc de l’oració i la curació en aquest evangeli. A més, és en una “muntanya” on Mateu situa l’escena del darrer adéu de Jesús al malaurat grup de seguidors, mostrant fins al final la seva “misericòrdia”. De quina manera et parla la muntanya?

- Ens assabentem que «una multitud el va seguir». La paraula «seguiment» es refereix no només als deixebles, sinó també, i com el mateix Francesc ha destacat, a una multitud que reconeix la misericòrdia que Jesús porta, i que contrasta amb la rigidesa de les autoritats religioses. Per què creus que les multituds segueixen a Jesús?
- Tot seguit, diu que el leprós «es va prosternar davant d’ell». La paraula «prosternar» és una paraula molt important en l’evangeli de Mateu. Això és el que els Reis Mags van fer, en el capítol 2. A mesura que transcorre la resta de l’evangeli, es veurà que la paraula defineix l’aproximació correcta a Jesús. Per tant, no és estrany que el leprós la faci servir, com tampoc que s’adreci a ell com a «Senyor». Ara som just al costat del leprós, segurs que tot i la seva condició desagradable i que el condemnava a l’exclusió, rebrà la misericòrdia del Senyor.
- El leprós continua: «si vols, em pots purificar». És una afirmació notable, i demostra fins a quin punt el leprós confia en el poder de Jesús per sanar les seves pitjors afliccions. No obstant això, també notem que posa el “si” al davant, expressant algun dubte sobre la benvolença de Jesús. Creus que Jesús és alhora poderós i benvolent? És misericordiós?
- Ara ve un moment sorprenent: «va estendre la mà i el va tocar». Els primers oients de Mateu devien fer aquí un gest de rebuig: tocar un leprós era la cosa més repugnant i perillosa que puguem imaginar. Però potser podríem recordar aquí la manera com el Papa Francesc expressa la misericòrdia amorosa de Déu abraçant la gent que hi ha als marges de la societat, inclosos els que tenen tot tipus de malalties i deformitats. Què sents quan Jesús toca el leprós?
- La resposta de Jesús és clara... «sí vull». Quin efecte té la misericòrdia sanadora de Jesús sobre teu?
- L’efecte de Jesús és immediat: «li va treure la lepra». Imagineu el que el leprós devia sentir en escoltar les instruccions de Jesús:
 - «Vigila de no dir-ho a ningú». (Com si això fos possible! Però Jesús no volia animar cap tipus de publicitat).
 - «Vés a fer-te examinar pel sacerdot». (L’única manera de retornar a la comunitat).
 - «Presenta l’ofrena que va ordenar Moisès». Jesús és un bon jueu, que es mou dins els paràmetres de la llei jueva, fins i tot quan vol demostrar la misericòrdia de Déu en contra dels propòsits de la gent religiosa i de mentalitat legalista de la seva època.
 - «Això els servirà de prova». A qui? No ho sabem però suposem que fa referència al mandat de l’Antic Testament que demana que hi hagi diversos testimonis.

Com et ressonen totes aquestes instruccions? I com reaccionaries si Jesús te les donés? Presenta-li les respostes i sentiments de la manera més honesta i oberta possible.

Segona estona de pregària: la curació del criat del centurió (Mt 8, 5-13)

Fent silenci...

Et proposem simplement escoltar la respiració i el ritme d'inspiracions i expiracions. És el miracle que fa possible la vida. En la tradició semita Déu fa exactament això, dóna la vida amb el seu alè. A mesura que es va fent la calma, em sento capaç d'aixecar el cap a Déu i dir-li «Sóc aquí; parla, Senyor – el teu servent escolta».

Introducció a l'Escriptura

Aquest relat se'ns presenta en l'evangeli de Mateu just després de la purificació del leprós que vam veure la setmana passada. Avui contemplem com Jesús guareix el criat del centurió. Imaginem l'escena i mirem de fer-nos-hi presents.

Jesús va entrar a Cafarnaüm. Un centurió l'anà a trobar i li suplicava:

--Senyor, el meu criat és a casa al llit amb paràlisi i sofreix terriblement.

Jesús li diu:

--Vinc a curar-lo.

El centurió li respon:

--Senyor, jo no sóc digne que entris a casa meva; digues només una paraula i el meu criat es posarà bo. Perquè jo mateix, que estic sota les ordres d'un altre, tinc soldats a les meves ordres. I a un li dic: "Vés-te'n", i se'n va, i a un altre: "Vine", i ve, i al meu criat li mano: "Fes això", i ho fa.

Quan Jesús ho sentí, en quedà admirat i digué als qui el seguien:

--Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe. I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel, mentre que els hereus del Regne seran llançats fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

Després Jesús digué al centurió:

--Vés-te'n, i que es faci tal com has cregut.

I en aquell mateix moment el criat es va posar bo.

- "... Jesús va entrar a Cafarnaüm"; ja no som a Natzaret el seu poble. Cafarnaüm era un poble de pescadors a la part superior del llac de Galilea. Va ser el seu quarter general durant tot el temps de la seva missió a Galilea. És aquí on exerceix la seva misericòrdia. Quin és el teu Cafarnaüm?
- La persona que s'apropa a Jesús és, i aquí hi ha la sorpresa, un centurió, un no jueu, un membre de l'exèrcit d'ocupació. La misericòrdia sanadora de Jesús no es limita «als nostres». Però no només això, sinó que aquest gentil i enemic del poble està suplicant a Jesús que faci alguna cosa per ell. Li hem pregat també alguna vegada a Jesús com ho fa el centurió?
- Després ens parla de la seva difícil situació. No demana per ell mateix sinó pel seu criat... encara que la traducció pot ser diversa (noi, esclau ...). En la seva súplica hi ha el dramatisme de la malaltia: paralític i patint terriblement. Intentem posar-nos en la pell del

centurió i la seva desesperació.

- Escolta ara la resposta de Jesús, immediata i sense entrar en consideracions sobre el fet que es tracti d'un «enemic». «Vinc a curar-lo», diu amb aquella tranquil·litat i confiança amb què actua Jesús. Com et ressona la seva resposta?
- Tot seguit, aquesta història de misericòrdia arriba a un nivell diferent, quan el centurió respon humilment: «no sóc digne que entris a casa meva». Si Jesús fos de la més estricta observança, la resposta del centurió seria correcta: un jueu no podia entrar a casa d'un gentil; però és que, a més a més, el que el centurió sap és que «digues només una paraula i el meu criat es posarà bo». Ell sap que Déu actua i no només per als jueus. Escolto aquesta conversa que surt d'una profunda comprensió i confiança mútua. Ho demano també per a mi.
- Aquesta història arriba a un nivell més profund de fe, quan Jesús comenta: «Us asseguro que no he trobat ningú a Israel amb tanta fe». Tens experiència per tu mateix o per algú altre d'una experiència de fe així? Com interpel·la aquesta història la fe en la misericòrdia de Jesús?
- I dibuixa llavors la visió de molts gentils rebent la misericòrdia de Déu, i mentre parla amb aquesta llibertat i coratge tenim un pressentiment, perquè sabem que aquestes paraules no agradaran als seus oponents religiosos. «Vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel, mentre que els hereus del Regne seran llançats fora, a la tenebra allà hi haurà els plors i el cruixit de dents». Som dels de la visió oberta de Jesús o dels qui restringeixen la misericòrdia de Déu només a les «persones complidores»?
- La història arriba a una conclusió sorprenent: «Vés-te'n, i que es faci tal com has cregut». I escoltem com Mateu conclou el relat: «I en aquell mateix moment el criat es va posar bo». Has tingut experiència d'aquesta misericòrdia de Déu en Jesús? Parla amb el Senyor sobre això i deixa que aquest pensament t'acompanyi durant aquesta setmana de Quaresma.

Tercera estona de pregària: la sogra de Pere (Mt 8, 14-15)

Fent silenci...

Abans d'entrar en aquesta tercera estona de pregària del nostre recés de Quaresma, pren-te un temps per fer silenci. Això ajudarà a que la ment i el cos es facin més conscients i oberts al que estem a punt de pregar. Comença per prendre consciència dels sorolls o la quietud que ens envolta. Observa el que passa amb el soroll o sorolls que ressonen dins la ment i el cor. Observa'ls suaument, com es mouen, com giren, i després deixem-los anar a poc a poc...

A mesura que es va fent la quietud, em sento capaç d'aixecar el cap a Déu i dir-li «Sóc aquí; parla, Senyor – el teu servent escolta».

Introducció a l'escriptura

Llegeix el relat, que segueix al del centurió, i que hi té molta relació. Intenta imaginar l'escena, és una manera molt bona d'entrar en el text.

Mateu 8, 14-15

Jesús va arribar a casa de Pere i trobà que la sogra d'aquest era al llit amb febre. Llavors li tocà la mà, i la febre va deixar-la. Ella es va aixecar i es posà a servir-lo.

- Jesús va entrar a casa de Pere, un nom grec, fet que concorda amb la referència de l'evangeli de Joan que ens diu que venia de la ciutat pagana de Betsaida. Què sents en veure entrar Jesús a casa de Pere?
- L'evangeli de Marc posa aquesta història, immediatament després de sortir de la sinagoga el dia de repòs. Mateu en canvi la posa immediatament després de la trobada amb el soldat romà. En els dos casos la misericòrdia sembla no encaixar en el marc estricte de la Llei.
- En la versió de Marc, la casa era de «Pere i Andreu» i Jesús hi arriba acompanyat de Jaume i Joan. Per tant, totes les persones més properes a Jesús hi eren presents. En canvi, en aquesta escena només hi ha Jesús. Mateu ens explica la situació de la pacient. Igual que en el cas del criat del centurió, la febre «la deixa» com si el mal de la sogra de Pere provingués d'una força que la tingués agafada i prostrada
- Hem de tenir en compte que es tracta d'una «dona», i per tant marginada per la seva cultura. La febre, en un món sense antibiòtics, volia dir que estava en perill imminent de mort. Fixem-nos en ella, en la seva situació, en la curació de Jesús...
- Jesús li toca la mà. De nou s'arrisca a una doble impuresa. No només és una dona, sinó malalta. Observa la reacció de Jesús. Contemplem una i altra vegada de quina manera la misericòrdia de Déu trenca totes les fronteres legals.
- I finalment el desenllaç. «Ella es va aixecar», és la mateixa paraula per descriure la

resurrecció al Nou Testament. La traducció correcta seria «va ser aixecada», que implica una passivitat per part d'ella i una activitat per part de Déu. «Va començar a servir-los». És el que se'ns esdevé quan ens trobem amb la misericòrdia de Déu i som sanats: el desig de servir els uns als altres. La trobada amb la misericòrdia de Déu aquesta Quaresma, et porta també a un desig de servir als altres? Parla al Senyor d'allò que ha ressonat en el teu cor.

Quarta estona de pregària: guarició de dos endimoniats a Gàdara (Mt 8, 28-34)

Fent silenci...

Mentre entrem en aquesta quarta estona de pregària del nostre recés, deixa un temps per anar fent silenci. Deixa que surtin fins a fondre's els diferents sentiments i emocions: la ira, la por, l'alegria, la felicitat, o una barreja de tots ells. A mesura que es van fonent deixem lloc a prendre més consciència del que anem a contemplar. No ignorem, però, les emocions, les observem, els posem nom i les deixem anar...

A mesura que es va fent la quietud, em sento capaç d'aixecar el cap a Déu i dir-li «Sóc aquí; parla, Senyor – el teu servent escolta».

Introducció a l'escriptura

Enmig de la curació de la sogra de Pere i aquest text que anem a contemplar de la guarició dels endimoniats, Mateu ha posat la trobada de Jesús amb dos joves que volen seguir-lo. Al primer li diu allò que «el Fill de l'home no té on reposar el cap», mentre que al segon, davant una petició raonable (abans de seguir-lo «vol anar a enterrar el seu pare»), li diu allò tan sever de «deixa que els morts enterrin els seus morts». Això és seguit per la tempesta calmada, i el retret que fa als deixebles de ser tan covards, i sentim d'ells aquesta admirada expressió «Qui és aquest, que fins els vents i l'aigua l'obeeixen?». És una pregunta que ens pot ressonar a nosaltres mateixos: «Qui és Jesús?»... I ara ja anem al text proposat per aquesta setmana.

Mateu 8, 28-34

Després Jesús va arribar a l'altra banda del llac, al territori dels gadarencs, i l'anaren a trobar dos endimoniats que venien de les coves sepulcrales. Eren tan perillosos que ningú no s'aventurava a passar per aquell camí. Els endimoniats es posaren a cridar:

--Per què et fiques amb nosaltres, Fill de Déu? ¿Has vingut aquí a turmentar-nos abans d'hora?

Un tros lluny, hi pasturava un gran ramat de porcs. Els dimonis suplicaven a Jesús:

--Si ens treus fora, envia'ns al ramat de porcs.

Ell els digué:

--Aneu-hi.

Els dimonis van sortir i se n'anaren als porcs. Llavors tot el ramat es va tirar al llac des de dalt del precipici, i van morir ofegats dintre l'aigua. Els porquers van fugir, anaren a la ciutat i escamparen la notícia de tot el que havia passat i el cas dels endimoniats. Tota la ciutat va sortir a trobar Jesús i li suplicaren que abandonés el seu territori.

- A diferència de l'evangeli de Marc, Mateu ens posa no un sinó dos endimoniats. És possible que ho faci perquè en l'Antic Testament es requerien dos testimonis per ratificar una història.
- Els dos endimoniats venien de les «coves sepulcrales», perquè els sepulcres per la seva relació amb la mort era el lloc preferit dels esperits malignes. Mateu els qualifica de molt perillosos, tant que ningú s'aventurava a passar per aquell camí. «Sepulcres», «camins

tallats»... que ens evoca tot això?

- Sorprenentment els dimonis reconeixen a Jesús i l'anomenen «Fill de Déu». Com és que els dimonis encerten la identitat de Jesús? Qui els ho havia dit?
- També li pregunten «per què et fiques amb nosaltres?», fent-se ressò de les mateixes paraules que la vídua de Sarepta va dir al profeta Elies quan el seu fill va morir i que està recollit al llibre Primer dels Reis. Els dimonis acusen Jesús de venir «abans d'hora» a turmentar-los, quan precisament és això el que els dimonis fan amb les persones, turmentar-les, i la missió de Jesús no és altra que actuar amb una misericòrdia guaridora. El Papa Francesc ha escollit aquest any com a any de la Misericòrdia, convidant-nos a portar en els nostres entorns, la misericòrdia de Déu. Actuen en tu a vegades aquests «mals esperits», impeding dur a terme aquesta tasca de guarició?
- Mateu ofereix ara un detall narratiu inesperat: un tros lluny hi pasturaven un ramat de porcs. Com ja sabem, pel judaisme aquests animals eren els més impurs, i llavors els dimonis li fan la seva sol·licitud, «si ens treus fora, envia'ns al porcs...». Per què creus que fan aquesta petició?
- Jesús, amb una gran autoritat, els diu «aneu-hi», i llavors tot el ramat es va precipitar del penya-segat i es van ofegar al mar. Ara no és el moment de fer una queixa a la societat protectora d'animals per aquest desenllaç, sinó de constatar el final dels esperits demoníacs. Has experimentat en la teva vida l'actuació alliberadora de Jesús sobre pensaments i situacions que et tenien atrapat?
- Encara que ens sembli una situació poc divertida per a un jueu, amb el poc amor que tenien als porcs, devia ser una escena molt significativa veure una destrucció del mal per un procediment tan original. Ara ens podem centrar en els dos endimoniats. Com devien quedar-se? Cansats? Exhausts? Alleujats?
- Fixa't ara en la reacció de la gent: «tota la ciutat va sortir a trobar Jesús» i ens ve al cap que l'aplaudiran i li donaran les gràcies. Però no és així. L'evangelista diu «li suplicaren que abandonés el seu territori». Per què creus que estaven incòmodes els habitants de Gàdara amb Jesús? Per què el volien fora del seu territori? Has experimentat alguna vegada aquest rebuig tot i haver fet el correcte?

Mira en el teu interior com t'has sentit amb la contemplació. Perplex, trist, alegre... Ara que som a la meitat del nostre recés de Quaresma li podem demanar a Déu què és el que necessitem per continuar el nostre camí.

Cinquena estona de pregària: la guarició d'un paralític (Mt 9, 1-8)

Fent silenci...

Per aquesta estona de pregària, simplement escolta la respiració, amb la seva inspiració i expiració. Dins i fora, dins i fora, sense canviar el ritme, endinsant-te en el silenci i l'acció miraculosa, que acull la vida però que també l'entrega. Imagina com Déu està fent exactament això, i amb aquesta imatge vés deixant que es faci la calma. A mesura que es va fent la quietud, em sento capaç d'aixecar el cap a Déu i dir-li «Sóc aquí; parla, Senyor – el teu servent escolta».

Introducció a l'escriptura

Aquest relat segueix immediatament al dels endimoniats. Contempla atentament com es desenvolupa.

Mateu 9, 1-8

Llavors Jesús pujà en una barca, va passar a l'altra riba i anà al seu poble. Allà li dugueren un paralític ajagut en una llitera. Jesús, en veure la fe d'aquella gent, va dir al paralític:

--Coratge, fill, et són perdonats els pecats.

Hi havia allà uns mestres de la Llei que es deien dintre seu: «Aquest blasfema.»

Però Jesús s'adonà dels seus pensaments i els replicà:

--Per què penseu amb dolenteria dins vostre? Què és més fàcil, dir: "Et són perdonats els pecats", o bé dir: "Aixeca't i camina"? Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra.

Llavors diu al paralític:

--Aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.

Ell s'aixecà i se'n va anar cap a casa seva. La gent, en veure-ho, sentí un gran respecte, i glorificava Déu que havia donat als homes un poder tan gran.

- En primer lloc Jesús “va pujar en una barca i va passar a l'altra riba”; no és només un moviment geogràfic: de la zona no-jueva, Jesús retorna a Galilea. Podem pujar també en aquesta barca. A l'evangeli les barques hi abunden, en elles hi tenen lloc esdeveniments importants.
- Escoltem atentament la història de la guarició. «Li dugueren un paralític ajagut en una llitera». «Ajagut» és la mateixa paraula que es va fer servir per definir l'estat en què es trobava el criat del centurió, o la sogra de Pere, i subratlla fins a quin punt la persona està exhausta, malalta i sense forces. Poseu-vos en la pell del malalt pel qual es demana misericòrdia i guarició.
- Llavors el narrador introdueix un detall essencial «veient la fe d'aquella gent». Això ens diu molt sobre el Déu de Jesús. Un Déu que no es queda a l'expectativa sinó que s'avança disposat sempre a la misericòrdia i a la guarició. Hem experimentat alguna vegada aquesta misericòrdia inesperadament? Hem sigut també misericordiosos amb els altres?
- Després Jesús diu una frase inesperada: «Coratge fill, et són perdonats els pecats». La

paraula «fill» ens dóna tota la clau d'interpretació que necessitem. Per Mateu, i tal com ens ensenya el Sermó de la Muntanya, capítols 5-7, l'ensenyament central és que Déu és Pare. Imagina't a Jesús, xiuxiuejant a la teva oïda: «coratge, fill».

- Jesús ens agafa per sorpresa una vegada més; estem esperant que ens digui «pren la llitera i camina» però en canvi, diu: «els teus pecats et són perdonats».
- Escoltem a alguns dels escribes parlar. Sembla que surten del no-res però estan al cas de tot el que han vist i sentit de Jesús. De fet el narrador arriba a copsar els seus pensaments: i què diuen? «Aquest blasfema!». Aquí els veiem agitar la bandera vermella de perill, perquè es tracta d'una acusació letal, d'una condemna a mort. Què els molesta tant de Jesús als seus adversaris? Creus que aquest pensament dels escribes té algun ressò en l'actualitat?
- És interessant veure que Jesús «s'adona dels seus pensaments». Déu veu en el cor de les persones, en les seves intencions i motivacions.
- I llavors els retreu (i aquí podem pensar en l'actitud del Papa Francesc cap a qualsevol mena de religiositat rígida): «Per què penseu amb dolenteria dins vostre?». Segurament els escribes creien que els seus pensaments eren bons i pietosos, però en canvi Jesús parlava directament de «dolenteria». I per això els posa en evidència «Què és més fàcil, dir: "Et són perdonats els pecats", o bé dir: "Aixeca't i camina"?» «Aixecar» és el llenguatge de la resurrecció. Quins sentiments provoca en tu aquest diàleg?
- Als escribes no se'ls dóna espai per respondre, en canvi, Jesús continua «Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra». Moltes persones busquen precisament el perdó que allibera, i no aquell perdó que posa l'accent en les coses dolentes que s'han fet i que els impedeix assaborir la guarició i la misericòrdia. El teu és un perdó fet d'escrípsols constants o és un perdó que et fa sentir la misericòrdia de Déu?
- I Jesús continua dient al paralític «Aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa». Fixem-nos en aquesta determinació, davant una impossibilitat, un camí sense sortida... Hem experimentat a vegades un impuls així davant una situació sense sortida aparent?
- El desenllaç es revela sense estridències amb una mena de naturalitat: «Ell s'aixecà i se'n va anar cap a casa seva». La misericòrdia de Déu es desplega suaument sense cap mena d'espectacularitat.
- Ara mira quines conseqüències té tot això per als nostres propòsits quaresmals de pregar i meditar la misericòrdia de Déu: «La gent, en veure-ho, sentí un gran respecte». No es tracta tant de por davant el miracle sinó de «reverència», «respecte» o potser «sorpresa». Has sentit alguna vegada sentiments semblants a aquests?
- I finalment: «glorificaven Déu que havia donat als homes un poder tan gran». La misericòrdia de Déu treballa en Jesús, i l'efecte que té sobre els éssers humans és que glorifiquen Déu. Aquesta història de curació i perdó et porta també a glorificar Déu? De quina manera?

Parla amb Déu sobre el que aquesta història ha significat per tu, i com afecta la teva vida.

Sisena estona de pregària: guarició d'una dona amb hemorràgies (Mt 9, 18-26)

Fent silenci...

Posa't còmode, i vés fent silenci a poc a poc. Hi ha moltes maneres de fer-ho. Pren consciència d'on estàs assegut. Seu de la manera més senzilla possible, sigui en una cadira, o a terra, o en una butaca en una posició que puguis mantenir durant tota l'estona. Fes conscients totes les percepcions: el seient, els peus tocant el terra... i centra el teu pensament en el present: on ets i què busques durant aquesta estona de pregària?

A mesura que es va fent la quietud, em sento capaç d'aixecar el cap a Déu i dir-li «Sóc aquí; parla, Senyor – el teu servent escolta».

Introducció a l'escriptura

En l'evangeli de Marc, aquesta narració (que és, de fet, dues històries relligades) segueix a la de la guarició d'un endimoniat a Gerasa. Mateu en canvi s'ha estimat més afegir dos relats entre la guarició del paralític i aquesta narració: la història de la vocació de Mateu i una discussió sobre el dejuni. Es tracta d'un plantejament diferent, que dóna una altra visió a la història que veurem aquesta setmana.

Mateu 9, 18-26

Mentre Jesús els parlava, es presentà un home important, es va prosternar davant d'ell i li digué:

--La meva filla s'acaba de morir. Vine a imposar-li la mà i viurà.

Jesús s'aixecà i el seguí, acompanyat dels seus deixebles.

Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. Se li va acostar per darrere i li tocà la borla del mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré.»

Jesús es girà i, en veure-la, digué:

--Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat.

I la dona quedà curada des d'aquell moment.

Quan Jesús va arribar a casa d'aquell home important i veié els flautistes i l'aldarull de la gent, va dir:

--Aparteu-vos: la noia no és morta, sinó que dorm.

Però ells se'n burlaven. Quan la gent va ser fora, Jesús entrà, agafà la noia per la mà, i ella va aixecar-se. I la notícia d'aquest fet s'escampà per tota aquella regió.

- Hi ha dos relats en aquesta història particular. Els anomenarem «relat 1», i «relat 2». En el número 1 ens trobem amb un home desesperat que busca que Jesús l'imposi la seva mà. Se'ns diu que es tracta d'un home «important», d'un líder... que algunes traduccions identifiquen amb «un servidor de la sinagoga». La història número 2 mostra l'acte de guarició d'una dona que pateix molt però que té alhora una gran fe.
- En el relat 1 el servidor de la sinagoga demana per la seva filla que «acaba de morir», encara que l'evangeli de Marc parla més aviat que «s'està morint». Imagino els

sentiments d'aquest pare, i el neguit i l'angoixa que el porta fins a Jesús.

- De nou ens trobem amb un testimoni de confiança en el poder de la misericòrdia de Jesús: «Vine a imposar-li la mà i viurà». Reflecteix en mi aquesta confiança, l'he sentida? La sento quan parlo amb Jesús?
- Ara comença el relat 2, on la protagonista és una dona, per tant, algú que està al marge de la societat. Ella tampoc perd el temps preguntant a Jesús. Sap el que vol, confia i el toca. Em fixo en la seva confiança i determinació i en treure profit.
- El seu cas és dramàtic. Dotze anys de pèrdues de sang suposen un esgotament físic crònic. A més, a nivell social, aquesta sang la feia ritualment impura: cal que estigui allunyada de tothom, fins i tot del seu marit i de la seva família. No pot tocar ningú, ningú no la pot tocar amb tot el que això suposa d'aïllament afectiu. Imagina el que suposa viure una vida així, i quins devien ser els sentiments d'aquesta dona.
- La dona fa el que no hauria d'haver fet en cap circumstància: «li tocà la borla del mantell», ja que així transmet la seva impuresa ritual a Jesús. L'evangelista ens parla dels seus pensaments: «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré». Com el servent de la sinagoga, mostra tota la confiança en el que passarà: la misericòrdia de Jesús l'alliberarà de la seva impuresa. Contemplo de nou aquesta confiança.
- I ara l'evangelista ens parla de la reacció de Jesús: «es va girar i la va veure». Com respondrà? Es posarà a cridar contra la dona perquè l'ha tocat amb la seva impuresa, com farien les persones religiosament rígides? Esperem amb la dona la reacció de Jesús.
- Però Jesús no reacciona així. S'adreça a ella amb tendresa i li diu: «Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat», són les paraules que va dirigir al paralític de la llitera. De nou sentim anomenar-la «filla»... Déu també ens mira, i ens adreça unes paraules semblants ara que ja ens acostem a la Setmana Santa.
- «I la dona quedà curada des d'aquell moment». La seva guarició és fàcil i immediata. Hi ha en tu aquest desig de guarició per a la teva vida?
- Tornem ara al relat 1, i seguim a Jesús fins a la casa del servent de la sinagoga. Allà ens trobem amb els professionals del plany (els flautistes) i la gent esvalotada. La intervenció de Jesús restableix un ordre «Aparteu-vos: la noia no és morta, sinó que dorm».
- La multitud reacciona a la misericòrdia de Jesús: «se'n burlaven». Hi ha massa soroll, distracció, burles... És només quan la multitud se'n va i es fa el silenci que actua la misericòrdia de Déu en Jesús. Contemplo el contrast entre el soroll i les burles, i aquest silenci que precedeix la guarició.
- Jesús agafa la mà de la noia. De nou la reacció el fa doblement impur. I veiem tot seguit el que va passar «i la va aixecar». No cal que se'ns parli explícitament de resurrecció, va dins la paraula «aixecar». I de sobte només un apunt que fa que aquell fet esdevingui una

notícia, una bona notícia que arriba arreu: «I la notícia d'aquest fet s'escampà per tota aquella regió». Som nosaltres també persones que escampem la bona notícia de la misericòrdia de Déu?

En arribar al final d'aquest recés, ens pot venir de gust dedicar una estona llarga a meditar allò que s'ha despertat en el nostre cor. Has descobert en la gràcia de Déu i en el poder de la seva guarició una nova llum? En què t'has sentit guarit? De què demanes ser guarit? Porta davant la presència misericordiosa de Déu, els fruits d'aquest recés, el dolent i el bo, el vell i el nou.

Recés de Quaresma 2016
Textos bíblics de la Bíblia Catalana Interconfessional
Publicat per Sacred Space
Traducció al català: Santi Torres sj
© 2016